

PsittaScene

EXTRA BIJLAGE BENELUX

Van de voorzitter (pag.2)

Hallo,

Ik ben blij om mezelf voor te stellen als de nieuwe voorzitter van de World Parrot Trust, en een groot genoegen dat in dit nummer van PsittaScene we kunnen aankondigen dat de Europese Unie de beslissing heeft genomen om de import van wilde vogels voor de dierenhandel te stoppen.

Mijn vader, Mike Reynolds, deed een dringende oproep in het eerste nummer van PsittaScene in 1989 – “stop de holocaust”, terwijl hij had geschreven naar het Ministerie van Milieu in de UK, de Europese Commissie en IUCN om bij ze aan te dringen de papegaaienimport in te dammen. Wat een vreugde dat het er nu is en te weten dat de Trust deze campagne heeft geleid, toen een paar jaar geleden vele organisaties dachten dat het onbereikbaar zou zijn.

De EU baseerde zijn beslissing op het voorkomen van de vogelgriep, maar nodigde de World Parrot Trust en zijn partners uit en nam notitie van het onderzoek wat ze hadden aangeleverd over bescherming en het welzijnsaspect.

Ik ben al een paar jaar Trustee, opgegroeid in Paradise Park (hoofdkantoor van de World Parrot Trust) en ben al meer dan tien jaar verantwoordelijk, samen met broer Nick, voor de bedrijfsvoering, dus heb ik mijn halve leven met papegaaien doorgebracht en zal mijn ervaring en enthousiasme overbrengen naar mijn nieuwe rol.

Voor papegaaien “om te overleven en te gedijen in onze huiskamers” blijft onze doelstelling, en ik geloof dat deze tweeledige zorg ons helpt alle kanten van een eventueel leven van papegaaien te zien. De Trust is nog steeds de enige organisatie die internationaal werkt voor zowel bescherming als welzijn.

Ik dank jullie voor jullie steun in het verleden, en hoop dat we in de toekomst op jullie kunnen rekenen bij een volgende strijd voor de papegaaien.

Alison Hales,
Voorzitter

Nieuws dat waard is gevierd te worden..... (pag.3)

EU maakt een einde aan de import van wilde vogels

Europese Unie maakt voorgoed een eind aan de handel in wilde vogels.

Op 11 januari, kondigde de Europese Unie aan dat de Chef Veterinary Officers van de 27 EU lidstaten unaniem stemden om een eind te maken aan het importeren van wilde vogels. De tijdelijke ban was verlengd tot 30 juni, waarbij de permanente ban de volgende dag, 1 juli 2007, in werking treedt. Na zes lange jaren van campagne voeren en met de gezamenlijke steun van duizenden mensen en honderden organisaties zijn we bij de World Parrot Trust opgetogen dat deze inzet tot een duidelijke en fantastische conclusie is gekomen. Terwijl de tijdelijke ban meer dan vijf miljoen levens van wilde vogels heeft bespaard, zal deze permanente ban doorgaan met het besparen van meer dan vier miljoen levens van wilde vogels per jaar, voor altijd en altijd.....

De lange en stormachtige weg naar overwinning ... (pag.4-5)

Door Jamie Gilardi

Het is onmogelijk om met papegaaien verbonden te zijn voor welke periode dan ook zonder dat de handel in wilde vogels zijn lelijke kop opsteekt. Of je nu in het diepste woud van de Amazone, de kale woeste uitgestrektheid van Australië of in een dierenwinkel in Londen of Los Angeles bent, de lange en onbetrouwbare tentakels van de handel zijn daar actief. Het is dus geen verrassing, dat bij de oprichting van de World Parrot Trust in 1989, Mike Reynolds in het eerste nummer van PsittaScene al snel pleitte dat we, “stop a.u.b. de holocaust voor papegaaien”. Hij schreef dat één directe actie de vooruitzichten van de papegaaien om te overleven zou zijn “zet een ban op de massa scheepvluchten van wildvang papegaaien van het ene land naar het andere.” Met de handel die papegaaiensoorten wereldwijd bedreigt en onvoorstelbaar leed veroorzaakt voor miljoenen vogels die hierbij betrokken zijn, vertegenwoordigt de handel in wilde vogels een perfect doel voor de tweeledige doelstellingen van de Trust: bescherming van papegaaien en hun welzijn.

Sinds we een heleboel meer hebben geleerd over de handel, over hoe vernietigend deze oogsten kunnen zijn voor de wilde populaties en hoe weinig vogels eigenlijk overleven vanaf de vangst tot aan het moment van verkoop. We hebben ook geleerd van de ziektes die ze met zich meebrengen, vaak onderweg opgedaan, die hebben geleid tot gevaarlijke en kostbare uitbraken voor de importerende landen. Aan de andere kant hebben we ook geleerd welke oplossingen voor

deze problemen werken en welke niet.

Begin jaren 90 werden er evenwijdig lopende pogingen gedaan aan elke kant van de Atlantische Oceaan. In Europa werkten drie organisaties samen – RSPB, RSCPA en EIA – om een eind te maken aan de import van wilde vogels in Europa. Ze bereikten aanzienlijk succes met commerciële luchtvaartmaatschappijen, waarvan velen toestemden om te stoppen met commercieel vervoer van levende vogels. Ze stimuleerden een indrukwekkende Besluit door het Europese Parlement die de Europese Commissie opriep de import van wilde vogels een halt toe te roepen. Uiteindelijk echter vonden handelaren op grote schaal een weg rond de luchtverboden en de Commissie reageerden nooit met concrete acties.

Campagnevoerders in de USA – misschien vanwege door puur geluk – boekten een duurzamer succes. Terwijl gewerkt werd aan een nieuwe vogelwet in de staat New York, drongen de campagnevoerders bij de federale regering erop aan dit voorbeeld te volgen en de import van de meeste wildvang vogels te verbieden – voornamelijk papegaaien. In 1992 werd de Wild Bird Conservation Act met algemene stemmen aangenomen in beide Houses of Congres (iedereen is gek op papegaaien!), en schakelde de USA met resultaat als de grootste enige importeur van wilde papegaaien uit.

In de nasleep van deze Act, stortten markten dramatisch in, avicultuur gedijde in de USA, en voorvallen van ziektes legden het loodje. Het blijkt dat onderzoekers

die werken in beschermingsprojecten over de hele Nieuwe Wereld ook bijhielden hoe vaak de nestelende paren, die ze bestudeerden bestolen werden van hun eieren of kuikens. Onafhankelijk van elkaar waren deze data niet van belang maar samen bleken ze enorm krachtig (zie PS Vol.13 aug. 2001). Drs. Catherine Toft (UC Davis) en Timothy Wright (toen van UC San Diego) haalden met succes hun collega's over de hele Westerse Hemisfeer over samen te werken als één studiegroep over stropen van papegaaien. Hun publicatie – met 26 auteurs! - had jaarlijks een aantal unieke consequenties. Ze toonden dat stropen verwoestende effecten had op veronderstelde onder bescherming staande papegaaiensoorten, waarvan méér dan de helft van de nesten in vele gevallen werden gestroopt. Ze toonden tevens aan dat het niveau van stropen met méér dan de helft gedaald was nadat de USA gestopt was met importeren van vogels. Uiteindelijk boodschap: het werk van de ban.

Het is vreemd dat een kleine organisatie zijn tanden in een enorm probleem zet en nog vreemder dat het deze uitdaging nog tot een succesvolle uitkomst brengt. Het is tegen deze achtergrond van gebeurtenissen, successen, gemiste kansen en ernstige bezorgdheid dat de World Parrot Trust eind 2000 een campagne startte om de importen naar Europa een halt toe te roepen. We wisten dat het riskant was en we wisten écht niet of we ons doel zouden bereiken – zelfs tot de laatste minuut niet – maar we wisten ook dat we naar beste weten niet op onze luie kont konden gaan

zitten en afwachten, niet als we ons écht zorgen maakten over de bescherming en het welzijn van papegaaien
Omdat de stop import campagne naar de EU alles overheersend naast alles wat we hebben gedaan bij de Trust deze laatste paar jaar,

voelen we het als een symbool dat bij deze mijlpaal, het verhaal moet overheersen naast ons andere werk in dit nummer van PsittaScene. Op de volgende pagina's hebben we een brede variëteit aan mijlpalen opgesomd. Je zult bemerken dat we bijtijds hebben gerealiseerd dat

de enige weg tot succes was om samen te werken met een groot aantal mensen en organisaties – we zijn hier zeker blij om. Aan onze vele supporters en medewerkers – werkelijk téveel om op te noemen – we zijn jullie veel dank verschuldigd.

Positieve benadering voor allemaal (pag. 8-10)

Door Thea Bennett

Afgelopen zomer schreef ik me in voor “Parrot Behaviour , Training en Enrichment Workshop” van de World Parrot Trust. Op het inschrijfformulier schreef ik dat ik mijn Goffini kaketoe Ben wilde helpen met het stoppen met plukken – een erg belangrijk doel voor mij. Dan als een soort bijgedachte voegde ik toe: “als ze wat rustiger konden zijn tijdens etentjes en niet zo aan de gasten hingen”.

Mijn partner Robert en ik delen een huisje met twee Goffini kaketoos *Cacatua goffini*. Onze pop Spot, is heel sociaal en gek op mensen. Te proberen haar af te houden om nieuwe vrienden te maken en zich te herenigen met oude vrienden en ze zal furieus gaan schreeuwen. Ben, de man, is schuw en nerveus. Een heleboel mensen introduceren in “zijn” omgeving en hij zal Spot uitschelden. Als we een etentje organiseren, moeten we er zeker van zijn dat alleen de meest vurige dierenliefhebbers zijn uitgenodigd. Ik geloofde niet écht dat er iets gedaan kon worden aan dit gedrag. Het was slechts een proefballonnetje – ik rekende er simpelweg op om naar Paradise Park te gaan waar de workshop werd gegeven, daar de tijd door te brengen met papegaaien en papegaaienliefhebbers, veel plezier te beleven en misschien een paar tips op te pikken.

Maar ik had buiten David Woolcock gerekend. Als curator van Paradise Park leidde David de workshop. Hij en zijn medewerkers trainen vogels in Paradise Park met een positieve benadering en ze weten werkelijk hoe ze resultaten kunnen bereiken. David verspilde geen tijd om tot de kern door te dringen. We werden voorgesteld aan een paar vogels, die optreden in de “Free Flying Show” en binnen een paar minuten vlogen ze van hand tot hand, de hele groep rond. Het was een fantastische ervaring. De jongste deelnemer, Aaron, was schitterend toen een enorme Groenvleugel ara *Ara chloroptera* overvloog en op onze uitgestrekte handen landde.

Analyseren van gedrag

Hoewel we onze eigen vogels niet bij ons hadden gedurende de cursus brachten we wél video's of DVD's mee van het probleemgedrag. Ik schaamde me voor de film van Spot en Ben. Ze schreeuwden de hele film lang naar de angstige videocamera. Het was oorverdovend en ik voelde me machteloos, omdat ik wat training had gedaan met Spot en ik wilde iedereen laten zien wat ze kon. David legde al snel uit dat afleiding, zoals de videocamera snel een eind kan maken aan effectieve trainingssessies. Het kijken naar onze vogels op film (en misschien belangrijker onszelf!) was een openbaring. Op

mijn video kon ik zien dat ik stress opriep bij Spot door haar op haar rug aan te raken. Dit was iets dat ik deed zonder het te weten. David liet me ook zien dat er momenten waren als Spot wat gekalmeerd was en me de kans gaf een betere samenwerking te hebben met haar, maar ik miste dit.

Kijken naar andere filmclips van papegaaiengedrag deed ik een interessante ontdekking. Ik had Ben bestempeld als een nerveuze vogel. Hij brengt veel tijd door met zitten op één poot terwijl hij zijn eigen kop krabde. Ik had dat gezien als een teken van verlegenheid en teruggetrokkenheid. In feite zijn dit indicaties dat een kaketoe relaxed en op zijn gemak. Van die ene observatie, voelde ik mijn houding ten opzichte van Ben veranderen, en ik voelde een opluchting dat hij in feite tekenen vertoonde van tevredenheid.

Op naar de training

Gaandeweg de workshop er stonden meer traktaties op het programma. Er was niet alleen lekkers voor ons van het Paradise Park Café, maar iedere lesactiviteit was een groot plezier. We deden een tijdje “clicker training” met elkaar. Dit gaf ons de gelegenheid om onze trainingstechnieken te begrijpen en te verbeteren. Het leerde ons ook wat frustraties te ervaren die onze vogels voelen als ze niet begrijpen wat we ze vragen

te doen. Een ervaren paardentrainer in de groep vond het heel verhelderend om leerling te zijn. “Nu weet ik waarom mijn paard zo dwars doet!” zei ze, toen ze moeite had met het uitvoeren van een taak als de clicker haar aanmoedigt.

Verrijkingsvreugde

Dan komt Louise, de huisgodin van de papegaaienkeuken van Paradise Park, verscheen. “Houden de papegaaien van warm eten?” vroeg ze, terwijl ze een blad met heerlijk stomend voedsel zwaaide. Papegaaien hebben een goede smaak en stellen verschillende smaken en vormen van hun voedsel op prijs. Nadat Louise ons leslokaal had omgetoverd in een grot van de kerstman met eindeloze ideeën om papegaaienspeelgoed te maken voor een habbekrats. Je zult blij zijn te weten dat WPT een boekje gaat uitgeven over verrijking voor papegaaien.

Weer thuis

Thuis met Spot en Ben, ging ik aan het werk. Spot was zich gaan vervelen bij training en de voorstelling van een paar van haar trucjes werden slechter. Ik begon met de techniek een vogel vast te houden die we hadden geleerd in Paradise Park. Als de vogel op je vlakke hand zit, kun je hem dicht bij je gezicht brengen en goed oogcontact maken. Spot hield hiervan en had meer aandacht voor de training. Ze realiseerde zich snel dat ik een heleboel lekkers in mijn zak had en begon hier écht hard voor haar best te doen. We werken nu aan een lachsessie. In plaats van naar haar stok te vliegen als ik er op wees, deed Spot me na. Ze zat op mijn hand,

stak een vleugel op en riep: “Go!” een wees naar de stok. Spot doet me na. Ik zeg: “Spot?” zij zegt: “Yup!” ik zeg: “Wat denk je dat je aan het doen bent?” en ze antwoordt met: “Ha,ha,ha.” Dit gaat nooit zonder een lach. Ben reageerde anders op mijn nieuwe benadering. Terwijl we nog steeds proberen dat hij mijn hand accepteert, is het grote nieuws dat hij gestopt is met plukken. Ik denk dat dat grotendeels te danken is aan de vindingrijke benadering van Louise met papegaaienspeelgoed. Ben heeft uren plezier aan het opgraven van noten uit kartonnen kokers, en jagen op zaden in opgerolde papieren zakken zoals vogels dat in het wild doen als ze foerageren.

Toen ik David praatte over Ben, vertelde hij dat sommige vogels, zoals Spot, snel leren, en andere leren in hun eigen tempo. Dus nam ik een tijdje gas terug voor Ben. Na een paar weken keek ik naar hem op zijn stok en dacht: “Het lijkt of hij naar me toe wil vliegen.” Ik strekte mijn arm, en Ben vloog over. Gelukkig had ik één van zijn lievelingssnoepjes, een stukje amandel, in mijn zak en ik gaf het hem direct. Ben landde op mijn arm, in plaats van op mijn hand, maar hij vliegt iedere keer naar me toe als ik het hem nu vraag, en we oefenen zodat hij langzaam naar mijn hand beweegt. Nu zit hij al op mijn pols en ik ben er zeker van dat we er bijna zijn. Ben leert ook trucjes te doen op zijn stok. Hij draait naar links en ik leer hem om ook een rondje naar rechts te draaien naar rechts. Hij raakt erg in de war als ik hem dit vraag en schreeuwt naar me. Ik herinner met het moment toen ik

de “paardentrainer trainde” bij de workshop met de clicker en ze zo gefrustreerd raakte! Dat is precies hetzelfde hoe Ben zich voelt. Afgelopen week kwamen onze vrienden voor de zondagse lunch. Ik was nerveus omdat ze onze vogels nog nooit hadden ontmoet. Spot en Ben gedroegen zich uitstekend – geen geschreeuw! Spot stelde zich netjes aan iedereen voor. Ze deed niet aanhankelijk en bijterig of gooide ieders eten op de grond. Toen ik haar dat vroeg kwam ze met plezier terug en zat bij me. Ben kwam ook, wat hij daarvoor nog nooit had gedaan als er vreemden in huis waren. Hij de kamer rond om iedereen te checken, en ging dan rustig op zijn stok zitten, waar hij ons bekeek en zijn kop krabde met zijn poot. Het was een heerlijke avond, en later kreeg ik een e-mail met een compleet voor onze “goed opgevoede huisdieren”. Ik leef al bijna 20 jaar samen met Spot en Ben. Ik heb heel veel boeken over papegaaientraining gelezen en naar een heleboel video’s gekeken, maar er is geen vervanging voor praktijkervaring. De workshop heeft me een meer effectieve manier geboden ten opzichte van mijn vogels. Sinds de doorbraken met Ben geloof ik dat ik nu de kennis en de vaardigheid heb om elk probleem op te lossen die zich in de toekomst voordoen. Spot en Ben zijn veel rustiger en tevreden. De band tussen ons heeft zich versterkt. En Robert en ik zijn enthousiast dat etentjes met de vogels nu een genot zijn en geen beproeving. Positieve benadering voor ons allemaal!

De volgende workshop in Paradise Park is op 5 en 6 mei 2007. Neem contact op met Karen als je interesse hebt.

Onderschriften:

Regelmatig wegen van je huisdier helpt je oog te houden op hun gezondheid.

Thea en Cedric Kleine Geelkuifkaketoe oefenen plaatsen op de hand en beloning.

Een klas studenten van Duchy College met een assortiment verrijkmateriaal ontworpen door Louise.

VIP arriveert in Minnesota Zoo (pag. 11)

Northwest Airlines VIP service werd gereserveerd voor Heel Belangrijke Papegaaien op een ochtend in november. Een jonge Blauwkeel ara *Ara glaucogularis* van onze groep in Florida vloog naar Minnesota voor een nieuw hoofdstuk in zijn leven. De groep staat onder de verzorging van en wordt beheerd door Natural Encounters met als voorwaarde dat kweek in gevangenschap en

vrijlating ooit deel zal uitmaken van ons beschermingsprogramma van de Blauwkeel ara. Als dit het geval is, verhuizen de vogels naar Bolivia waar hun opgedane ervaring van leven en broeden in Florida in praktijk kan worden gebracht. Deze vogel was het eerste kuiken dat uitkwam in Florida en vanwege overdreven vederverzorging door zijn ouders werd hij weggehaald en met de

hand grootgebracht. Kort daarna maakte de Minnesota Zoo toevallig informeerde naar een van deze zeldzame papegaaien voor de educatie show van de Zoo. In korte tijd was de deal gesloten en het jong was aan boord van een vliegtuig om zich bij een uitgelezen cast van vogels aan te sluiten en het publiek uit de eerste hand op de hoogte te brengen van zijn soortgenoten in het wild.

Oogsten van wilde papagaaien: vruchtgebruik en ethiek (pag. 12-13)

Door Jamie Gilardi

Ons artikel “Amazon Country” in het laatste nummer van PsittaScene leidde tot een aantal interessante vragen en discussies m.b.t. het begrip verantwoord oogsten van papegaaien vanuit zowel ethisch en biologisch perspectief.

We steunen heel noodzakelijk onderzoek van de Blauwvoorhoofd amazone *Amazona aestiva* in Argentinië, waar Igor Berkunsky en zijn team fundamentele informatie te verzamelen. Hun onderzoek is niet ontworpen om de handel te steunen, maar de fundamentele vragen over de reproductieve ecologie van de Blauwvoorhoofden. Het is te zeggen, het blijft legaal om deze vogels in een groot deel van Argentinië te oogsten, dus dit onderzoek zal ons helpen om een beter inzicht te krijgen van de invloed van het bestaande oogsten, en bijna zeker een biologische basis voor het aanmoedigen tot een

verandering in het beleid van het oogsten.

Ter vermelding, hoewel het oogsten al een paar jaar doorgaat, hebben we niet het gevoel dat de bestaande oogstaantallen van de Amazona aestiva, die door de Argentijnse regering is vastgesteld, biologisch verantwoord zijn. Ik vraag dringend om het volgende document aandachtig door te lezen als je dit onderwerp, onze positie en onze acties écht wil begrijpen (<http://worldparrottrust.org/news/fwspost.doc>). Bovendien heeft kortgeleden het wetenschappelijke tijdschrift Oryx een serie gedetailleerde discussies gepubliceerd over de handel in wilde vogels en het oogsten van Blauwvoorhoofd amazones (Vols. 40(1) en 40(3)) – beide artikelen zijn verkrijgbaar op verzoek. Om dit onderwerp in perspectief te plaatsen, er zijn zo'n 15 landen over in de wereld die verkozen om

belangrijke aantallen wilde vogels commercieel te exporteren. Deze landen vertegenwoordigen minder dan 10% van de meer dan 160 landen die CITES hebben ondertekend. Sommige landen hebben hun wilde vogels nooit geëxploiteerd, anderen stopten op een bepaald punt langs deze lijn. Geen één van hen nam eigenlijk de beslissing gebaseerd op schattingen van biologisch onderzoek, omdat de veelomvattende hoeveelheid van geogste soorten nooit zijn bestudeerd. Achteloos, als we denken dat de exploitatie van wilde vogels moet worden gestopt vanwege massa's redenen, we kunnen het onderwerp van drie verschillende kanten benaderen. Ten eerste, we kunnen kijken naar wie koopt/importeert de vogels en zien of er manieren zijn ze te ontmoedigen zulke markten in de eerste plaats te creëren. Dat is wat

we hebben gedaan in de EU sinds ze, tot vorig jaar, meer dan 90% van de vogels op wereldmarkt kochten. Dus waren ze de laatste zes jaar het voornaamste doel en middelpunt van ons werk wat betreft handel.

Ten tweede, we kunnen de exporterende regeringen benaderen en zien of er mogelijkheden zijn voor een verandering in hun politiek. Vooral kunnen we kijken naar hun argumenten voor hun politiek (verlichting v/d armoede, bescherming etc.) en manieren vinden ze te overtuigen dat er misschien betere manieren bestaan om hun regeringsdoelen. We hebben zulk werk in het verleden in Indonesië en ergens anders ondersteund en we zullen, indien haalbaar, deze gunstige gelegenheden blijven aanpakken. Ten derde, we kunnen met bevolkingen samenwerken die de wilde vogels vangen en een soort evenwijdige benadering hanteren, proberen uit te vinden wat voor mogelijkheden voorhanden zijn voor hen die wél verantwoord zijn (met de gedachte, dat onze manier van leven over het algemeen hoogst onverantwoord is). Door het handwerk te kopen, gemaakt door voorheen stropende gemeenschappen in Guyana, doen we een poging om zulke alternatieven te creëren.

De ethische vraag

Als men vindt dat het oogsten van vogels uit het wild onethisch, kan deze lijn van redenering gebruikt worden voor importeurs, de exporteurs en/of de stropers. Het is belangrijk te bedenken dat de ethische vraag of vogels wel of niet uit het wild moeten worden gehaald is een andere vraag of deze actie wel of niet invloed heeft op de wilde populaties. Naar onze ervaring wegen de ethische argumenten over het algemeen bij

importeurs mee. Natuurlijk we hebben het uit en te treuren gebruikt in Europa, maar over het algemeen weegt het ergens anders niet mee.

Of we het leuk vinden of niet, we leven in een wereld waar het gebruik van dieren algemeen geaccepteerd is en legaal in veel verschillende samenhang, van het houden van wilde dieren als huisdier tot schieten als sport en als consumptie. Zomaar een voorbeeld, Argentinië staat tegenwoordig de sport toe om een ontelbaar aantal vogels neer te schieten. Voor de regeringskantoren die deze jacht en oogst beheren, worden foto's van duizenden vogels gebruikt als een krachtig reclamemiddel om meer jagers aan te trekken. Om dezelfde mensen te proberen te overtuigen dat het oogsten van papegaaien voor de dierenhandel onethisch is, zou totaal zinloos zijn; ze weten precies wat er gebeurd, al jarenlang, en ze zijn heel tevreden met hun keus.

Alternatieven voor oogsten

We weten allemaal van goede voorbeelden van ecotoerisme die leiden tot succesvolle bescherming en de Trust is een grote supporter van deze beschermingsstrategie. Maar zelfs de grootste supporters en praktijkmensen van deze oplossing herkennen dat het ook beperkingen heeft. In feite, toen Charlie Munn instemde om persoonlijk met ons een vergadering bij te wonen met de regering van de USA over dit specifieke onderwerp (het oogsten van de Amazona aestiva in Argentinië), gaf hij snel toe dat ecotoerisme geen uitvoerbare strategie was voor dit deel van Argentinië. Andere oplossingen zoals de productie en de verkoop van lokaal handwerk zullen met meer effect het inkomen vervangen

die eens uit het oogsten van papegaaien kwam. Zoals we hebben gedaan in samenwerking met Foster Parrots in Guyana, we hopen eveneens een oplossing te vinden zoals deze voor delen van Argentinië.

Sommige stellen andere benaderingen voor. We zullen nauw samenwerken met de stropers om het welzijn van de pas gevangen vogels te verbeteren, onze kennis gebruiken van de papegaaienbiologie om de invloed van het oogsten te miniseren, of helpen met een betere verdeling van de fondsen van het oogsten zodat de doelen tot armoedebestrijding hoogstwaarschijnlijk gehaald worden. Op dit punt hebben we gekozen om ons te richten op het uitbannen van de import naar de EU, omdat we denken dat we beter af zijn door te werken om het systeem in zijn geheel te elimineren.

Uiteindelijk zal het blijken dat er gevallen zijn waar de menselijke populaties leven in een milieu die hun aantal of manier van leven niet in stand kunnen houden, en natuurlijk, dit vraagt een bredere en lastiger aanpak van een aantal onderwerpen. (Misschien is het het beste als we dit overdenken met een glas water dat is gebotteld halverwege “de aarde rond”) Op een positieve manier, omdat de lokale bevolking die deze vogels oogsten maar weinig winst maken, het is niet zo moeilijk om met uitvoerbare oplossingen te komen die veel meer vervangen dan de winst van het oogsten van papegaaien. Dat zal niet AL hun problemen oplossen, of al de belangrijke wereldproblemen, maar het zal een goede poging zijn om deze éne in het bijzonder op te lossen.

Onderschriften:

Blauwvoorhoofd amazones worden illegaal geoogst in Argentinië. Het stropen van volwassen vogels kan ernstige gevolgen hebben voor de populaties.

Onderzoek wijst erop dat op de leeftijd van oogsten, de meeste kuikens hoogstwaarschijnlijk zouden hebben overleefd om uit te vliegen.

Op sommige locaties kan het inzetten van ecotoerisme, waarbij de lokale bevolking is betrokken, heel effectief zijn in het helpen van inheemse bevolkingen om te gedijen terwijl het milieu en het habitat wordt beschermd.

In het veld.....in Lora land (pag. 15)

Onze projecten over Amazona Barbadensis op het eiland Bonaire werden in detail beschreven in een vorig nummer van PsittaScene (Vol.18.3 augustus 2006). Het veldseizoen van 2006 liep goed en het bleek dat we naar de juiste dingen hadden gekeken. We zijn nu bezig met het verwerken hiervan in een kantoor in het noorden van Engeland na buiten te hebben gewerkt in het Caribisch gebied – een langzaam en pijnlijk proces! Eén van het meest tijdrovende werk na het veldseizoen is het omzetten van de waarnemingen in ons aantekenboek naar spreadsheets waar ze betekenisvolle gegevens worden. De tijd die dit inneemt is ongelooflijk! De volgende stap is de statistische analyse en vandaar uit kunnen we de meest belangrijke gebieden identificeren waar we ons op richten in het komende jaar. En tenslotte zijn we bezig geweest een website samen te stellen waar we jullie uitnodigen die te bezoeken www.parrot.group.shef.ac.uk

Verspreiding en overvloed

Door Sam Williams

Het lijkt dat 2006 een fantastisch jaar was voor de Lora. Van de 17 nesten die Rowan en ik daar vonden, vlogen er 24 stuks uit. Dat is bijna 60% van alle (bekende) gelegde eieren dat een goed resultaat is. Ik ben geïnteresseerd in de herkomst van de eieren en de sterfte van kuikens, maar dat bleek listig om te verwezenlijken. De schuldigen hiervan zijn ratten, katten en uilen. Het goede nieuws is dat er weinig tekenen van stropen waren of verstoring door pareloog zanglijsters. Ik deed eveneens wat werk over bereikbaarheid van de habitat dat inhield het controleren van structuur karakteristieken van de habitat waaronder dichtheid van de

vegetatie, hoogte en overvloed van soorten zowel als factoren zoals afstand van bekende rustplaatsen of verstoring door mensen. Deze karakteristieken zijn waarschijnlijk belangrijk bij het determineren van de verspreiding van de papegaaien op het eiland. Bovendien deed in onderzoek naar het voedselaanbod. Ik zal dit werk in de toekomst uitbreiden, omdat het belangrijk kan zijn om de verplaatsingen van de papegaaien te analyseren en te voorspellen. Het plezierige nieuws voor mij is dat ik een kort bezoek zal brengen aan Bonaire in januari om te helpen bij de jaarlijkse papegaaiëntelling. Een goede schatting van de grootte van de populatie is écht belangrijk om

succes te boeken bij de beschermingspogingen en om te voorspellen hoe de vogels zullen reageren om beheersstrategieën. Mijn betrokkenheid dit jaar zal hopelijk inhouden het trainen van vrijwilligers en helpen bij het protocol van het tellen zodat de schatting zo accuraat mogelijk zal zijn. Het is nog steeds te vroeg om exact te zeggen wat ik in 2007 zal gaan doen. Ik wil een beter idee krijgen van de nestvijanden en dat kan inhouden het neerzetten van bewegingscamera's buiten de nesten. De vereisten van hun habitat verder onderzoeken staat ook op mijn "nog te doen" lijstje.

Monogamie

Door Rowan Martin

De geelschouder amazone, zoals andere amazone papegaaien, vormen een sterke monogame paarvorming, die vele jaren in stand blijft. Deze kameraadschap is ongewoon, niet alleen onder vogels maar onder alle dieren. Het doel van mijn onderzoek is antwoord te geven op waarom papegaaien dit systeem ontwikkelde en welk effect het heeft op de veerkracht van kleien populaties. Dit begrijpen zal ons in staat stellen te voorspellen hoe veranderingen in het milieu hun terugslag hebben op populaties en hoe we het beste kunnen handelen ze te beschermen. In 2006 heb ik gedetailleerde waarnemingen gedaan naar het nakweek gedrag van acht paren

Lora's. De gebieden die ze verkozen om te nestelen vielen grofweg in twee categorieën, die kunnen worden beschreven als "druk" of "rustig". Van paren die op "rustige" plaatsen broedden vlogen minder kuikens uit. Hun gedrag werd gekenmerkt door minder frequent nestbezoek, minder tijd doorbrengen rond het nest en meer intensief agressieve wisselwerkingen met andere paren. Paren in "drukke" gebieden waren meer succesvol en slaagden erin om gemiddeld 2,7 kuikens groot te brengen tot de leeftijd van uitvliegen. Ze waren regelmatig betrokken bij agressieve interacties maar minder intensief en leken zelden invloed te hebben op

ouderactiviteiten, zoals uitbroeden van de eieren of voeren. De beslissingen van het nestelen van paren wordt waarschijnlijk veroorzaakt door de karakteristieken van een bepaalde habitat in combinatie met competitie met andere paren. "Gezamenlijke" sites zorgden voor een grotere concentratie van voedsel planten, en rotswanden met holtes geschikt voor nestsites. In 2007 hoop ik dit werk uit te breiden en voort te zetten in een poging om het samenspel van de omgeving met het gedrag van de papegaaien te ontrafelen die zijn terugslag hebben op het succes van nakweek van de Lora's op Bonaire.

Vertalingen Ria Vonk